

ENGLISH FICTION

A fiction on space in 2047

THE RELENTLESS MOON

It is 2047, 24 July.

A new dawn on Sri Hari Kota space shuttle launch site, as India is preparing to send last batch of scientist to mine on the lunar dark side. The last few years has seen the worst due to pollution and dirt covering up the entire earth's atmosphere. Radioactive wastes and excessive Global warming have made out home – Earth a living hell.

Mukesh being a mechanical engineer by profession is selected to represent India in this great space mission. The idea is to bring Helium 3 dumped on the moon's surface by solar wind. It is believed that this fuel can be used to address world's energy crisis for the next 10,000 years. Many countries are in a race to established their own lunar bases in order to harness maximum power. After completing all physical test, scuba certification and other simulations the shuttle is ready to lift Mukesh and other astronauts in this great Mission Chandrayan 103.

The shuttle is launched and lunar module is separated in two stages. Command service module contain both this ascent and decent stage. This took Mukesh to land on the surface moon.

As Mukesh came out and stepped outside on surface of the moon, he couldn't imagine what he saw with his naked eye. Everywhere he could see the moon bases being set up with large mining factories to harness Helium 3. Engineers and workers working day and night on shift to extract that fuel and transport it to Earth. However, many has already started purchasing their own land on moon and trying to establish a monopoly over the helium business. The only concern for them is fresh oxygen replacing their hard-earned money. Thieves and dacoits already roaming around the mining sites in daylight. The workers base functioning like a machine to extract fuel in the hope of returning to Earth and make lives better.

Today is 2075, 25 July. As Mukesh was returning from his job shift. He sat down on lunar surface to get a look of our own people on Earth. A bright smile

flashed on his face. He remembered the Golden words: “Hope is good thing, probably best of things and no good thing ever dies.”

- Bhargav Kalita

অসমীয়া অনুগল্প

কৃত্ৰিম বুদ্ধিমত্তাই ভৱিষ্যতত আনিব পৰা পৰিবৰ্তন

উপলব্ধি

নিজৰা সপ্তম শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰী। মাজে সময়ে তাই ককাকৰ ওচৰত ঠেহ ধৰে সাধু শুনাবলৈ। ককাকেও কেতিয়াবা বুঢ়ী আই আৰু কেতিয়াবা শিয়াল পণ্ডিতৰ কাহিনী শুনায়। আজি তাইৰ জেদ তাই হেনো ককাকৰ সময়ৰ কাহিনী শুনিব। বহুত জোৰ কৰাৰ পিছত তেওঁ মান্তি হল। ককাকে আৰম্ভ কৰিলে।

আজি তোমালোকে যেনেকৈ কৃত্ৰিম বুদ্ধিমত্তাৰ ব্যৱহাৰ কৰি সহজেই যিকোনো কাম কৰিলোৱা, যেনে কঠিন বিষয় সহজতে বুজি লোৱাৰ পৰা কঠিন কামবোৰ সহজতে কৰি লোৱা; এইবোৰ কাম আমি নিজেই কৰিছিলোঁ।

আমি তেতিয়া অভিযান্ত্ৰিক মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰথম বৰ্ষৰ ছাত্ৰ। তেতিয়া প্ৰথম কৃত্ৰিম বুদ্ধিমত্তা প্ৰচাৰ মাধ্যমত প্ৰকাশিত হৈছিল। তাৰ নাম আছিল "চেট জিপিটি"। আমি সেইখন ব্যৱহাৰ কৰি কঠিন প্ৰশ্নৰ উত্তৰ উলিয়াইছিলো। সেইসময়ত সেইখন মাত্ৰ প্ৰশ্নোত্তৰেই দিবলৈ সক্ষম আছিল। তাতো অনেক সীমাবদ্ধতা আছিল যেনে তাৰ তথ্যবোৰ ২০২২ চনৰ জানুৱাৰী লৈকে সীমাবদ্ধ আছিল।

অভাৱেই আৱিষ্কাৰৰ মূল। আজি চোৱা তাৰ পৰা আৰম্ভ কৰি কৃত্ৰিম বুদ্ধিমত্তা কিমান উন্নত হল। আজিৰ মহাকাশ যাত্ৰা বোৰেই লোৱা ; তাত কৃত্ৰিম বুদ্ধিমত্তা প্ৰয়োগ কৰাৰ বাবে খৰচবোৰ কিমান লঘাৱ হল।

এই কথাবোৰ চলি থকা সময়তেই ভিতৰৰ পৰা নিজৰাৰ মাকে মাত দিলে "ভাত খাইলোৱা কাইলৈ ৰাতিপুৱা স্কুল আছে। এই যেতিয়াৰ পৰা ৰব' বাছখন দিলে একদম প্ৰতিটো কাম সময়ত হোৱা হল। অলপ দেৰি হলেই সি মানুহ থৈ গুচি যায়। সোনকালে ভাত খাই শুই থাকা।"

- শ্ৰৱণ নাথ